

Diiumenge II després de Nadal

Text de l'Evangelí (Jn 1,1-18): Al principi existia el qui és la Paraula. La Paraula estava amb Déu i la Paraula era Déu. Ell estava amb Déu al principi. Per ell tot ha vingut a l'existència, i res no hi ha vingut sense ell. En ell hi havia la vida, i la vida era la llum dels homes. La llum resplendeix en la foscor, i la foscor no ha pogut ofegar-la.

Déu envià un home que es deia Joan. Vingué com a testimoni a donar testimoni de la llum, perquè per ell tothom cregués. Ell no era la llum, venia solament a donar-ne testimoni. Existia el qui és la llum veritable, el qui ve al món i il·lumina tots els homes. Era present en el món, que per ell ha vingut a l'existència, i el món no l'ha reconegut. Ha vingut a casa seva, i els seus no l'han acollit. Però a tots els qui l'han rebut, als qui creuen en el seu nom, els ha concedit de ser fills de Déu. No han nascut per descendència de sang, ni d'un desig carnal, ni d'un voler humà, sinó de Déu mateix.

El qui és la Paraula s'ha fet home i ha habitat entre nosaltres, i hem contemplat la seva glòria, glòria que ha rebut com a Fill únic del Pare, ple de gràcia i de veritat. Joan dóna testimoni d'ell quan proclama: «És aquell de qui jo deia: El qui ve després de mi em passa al davant, perquè, abans que jo, ell ja existia». De la seva plenitud, tots nosaltres n'hem rebut gràcia rere gràcia. La Llei fou donada per Moisès, però la gràcia i la veritat han vingut per Jesucrist. A Déu, ningú no l'ha vist mai: el seu Fill únic, que és Déu i està en el si del Pare, és qui l'ha revelat.

«El qui és la Paraula s'ha fet home i ha habitat entre nosaltres, i hem contemplat la seva glòria»

Mn. Ferran BLASI i Birbe
(Barcelona, Espanya)

Avui, l'Evangelí se'ns presenta en una forma poètica i sembla oferir-nos, no solament una introducció, sinó com una síntesi de tots els elements presents en aquest llibre. Té un ritme que el fa solemne, amb paral·lelismes, similituds i repeticions buscades, i les grans idees tracen com diversos grans cercles. El punt culminant de l'exposició s'hi troba al bell mig, amb una afirmació que escau perfectament en aquest temps de Nadal: «El qui és la Paraula es va fer home i plantà entre nosaltres el seu tabernacle» (Jn 1,14).

Vol dir l'autor que Déu va assumir la condició humana i s'instal·là entre nosaltres. I en aquests dies el trobem en el si d'una família: ara a Betlem, i més endavant amb ells a l'exili d'Egipte, i després a Natzaret.

Déu ha volgut que el seu Fill comparteixi la nostra vida, i —per això— passi per totes les etapes de l'existència: en el si de la Mare, en el naixement i en el seu constant creixement (nadó, infant, adolescent, i per sempre més, Jesús, el Salvador).

I continua: «Hem contemplat la seva glòria, que li pertoca com a Fill únic del Pare, ple de gràcia i de veritat» (Ibidem). També en aquests primers moments, ho han cantat els àngels: «Glòria a Déu a dalt del cel», «i a la terra, pau» (cf. Lc 2,14). I, ara, en el fet d'estar agombolat pels seus pares: en els bolquers preparats per la Mare, en l'amorós enginy del seu pare —bo i traçut— que li ha preparat un lloc tan acollidor com ha pogut, i en les manifestacions d'afecte dels pastors que van a adorar-lo, i li fan festes i li porten regals.

Vet aquí com aquest fragment de l'Evangelí ens ofereix la Paraula de Déu —que és tota la seva Saviesa— de la qual ens fa participar, ens proporciona la Vida en Déu, en un creixement sense límit, i també la Llum que ens fa veure totes les coses del món en el seu vertader valor, des del punt de vista de Déu, amb “visió sobrenatural”, amb afectuosa gratitud a qui s'ha donat enterament als homes i dones del món, d'ençà que aparegué en aquest món, com un Infant.